

Sygn. akt V CSK 165/09

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R. Sp. z o.o.

przeciwko Powiatowi K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 grudnia 2008 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Pozwany Powiat K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2008 r., zmieniającego w pkt I wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 3 września 2008 r. Skarżący zarzucił Sądowi drugiej instancji naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie szczegółowo wskazanych w skardze postanowień wiążącej strony umowy, a nadto naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, z pominięciem pozostałych dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna będąca nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zarazem kwalifikowanym pismem procesowym powinna, w szczególności zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący powinien zatem wskazać, że opiera skargę na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego lub naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 k.p.c.) i w ramach tak określonych podstaw sformułować odpowiednie zarzuty. Skarga, która nie czyni zadość powyższym wymaganiom dotknięta jest brakiem nieusuwalnym i podlega odrzuceniu *ad limine* (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

W niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie została oparta na ustawowych podstawach. Twierdzenie skarżącego, że doszło do naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie pozostało gołosłowne. Skarżący nie przytoczył przepisów prawa, którym rzekomo uchybił Sąd drugiej instancji i nie wyjaśnił na czym ewentualne uchybienia miałyby polegać. W ramach pierwszej podstawy kasacyjnej przytoczył natomiast szereg postanowień wiążącej strony umowy wskazując, że Sąd dopuścił się ich błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania. Postanowienia umowy nie mają jednak charakteru normatywnego, nie stanowią części obowiązującego porządku prawnego i nie mogą być utożsamiane z przepisami prawa, a co za tym idzie nie można w oparciu o nie formułować zarzutów. Z kolei w ramach drugiej podstawy kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, co jest niedopuszczalne w świetle wyraźnego brzmienia art. 398³ § 3 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 i art. 398³ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1, 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.